

«Δρόμοι ζωής» και μια σελίδα που ψάχνει μακαρόνια

LIFOTEAM

Με την ευκαιρία της παγκόσμιας μέρας του εθελοντισμού, η **Ελίνα Κωνσταντίνου** πάει στο Γκάζι. Εθελοντής η ίδια, βρίσκει χρόνο ανάμεσα σε μια απαιτητική δουλειά και στην ανατροφή του παιδιού της, για να συμμετέχει στην ομάδα που δίνει ζωντάνια στο TEDxAthens και στο Human Grid. Ο λόγος στην Ελίνα:

... Η ζωή τους, γεμάτη. Ένας μακρύς «δρόμος» από πράξεις κοινωνικής συνείδησης και ευαισθησίας που διαμόρφωσαν το σημερινό χαρακτήρα και την προσωπικότητά τους. Η **Μάτα** και ο **Κώστας Βαρλάς** με υποδέχονται στο Γκάζι. Στο χώρο που φιλοξενείται η εθελοντική Οργάνωση «Δρόμοι Ζωής». Μια διαδρομή που ξεπερνά σήμερα τα 12 χρόνια δράσης. Ένα διώροφο, παλιό κτίριο. Οι εσωτερικοί χώροι γεμάτοι χρώματα, προσφέρουν εκείνη την αγάπη που δεν καταλαβαίνει από εθνικότητες, χρώματα και θρησκείες. Εκείνο το είδος που δεν πρέπει να στερείται κανένα παιδί και για κανέναν λόγο.

Με γύρισαν 14 χρόνια πίσω. Σε ένα Γκάζι πολύ διαφορετικό από το σημερινό, χωρίς μπαράκια, με μικρά σπιτάκια και πολλές δύσκολες ανθρώπινες ιστορίες που τους παρακίνησαν να αναλάβουν δράση. Ξεκίνησαν να κάνουν ενισχυτικά μαθήματα σε παιδιά αναλφάβητων γονιών, κυρίως μουσουλμάνων της Θράκης. Όμως οι ανάγκες της κοινότητας δεν σταματούσαν στην εκπαίδευση. Οι συνθήκες διαβίωσης πολύ δύσκολες και η άγνοια σε βασικά θέματα καθημερινότητας, ακόμα μεγαλύτερη. Το 1998, θυμάται ο κ. Βαρλάς, με τη βοήθεια των «Γιατρών του Κόσμου», εμβολιάστηκαν 80 παιδιά στο χώρο ενός καφενείου, που ένας ιδιοκτήτης παραχώρησε...

Το 1999 ήρθε ο σεισμός της Αθήνας. Καταλυτική χρονολογία για μια ακόμα πιο δύσκολη συνέχεια για τους κατοίκους στο Γκάζι. Μετά τον σεισμό, ένα πάρκο που υπήρχε τότε και σήμερα βρίσκεται ο σταθμός του Κεραμεικού, μετατράπηκε σε καταυλισμό. Κάτοικοι του Γκαζιού και των γύρω περιοχών βρέθηκαν να ζουν εκεί καθώς τα σπίτια τους κρήθηκαν ακατάλληλα λόγω του σεισμού. Με την υποστήριξη φίλων συγκεντρώθηκαν τρόφιμα και κουβέρτες, τα οποία μοιράστηκαν στους κατοίκους. Εκεί πέρασαν όλοι μαζί, κάποια βράδια, γύρω από μια φωτιά. Δημιουργούσαν φιλίες, ξεχνούσαν προσωρινά τα προβλήματα.

Το 2000, βρέθηκαν μπροστά σε ένα ενοικιαστήριο στο οίκημα της συμβολής των οδών Κωνσταντινουπόλεως και Δαμοκλέους. Με την προτροπή φίλων ξεκίνησαν. Το 2000, με την έναρξη της σχολικής χρονιάς, καμιά σαρανταριά παιδιά εισβάλλανε κυριολεκτικά στο χώρο με τις σχολικές τους τσάντες, για να ζητήσουν βοήθεια για τα μαθήματά τους. Σιγά σιγά οι εθελοντές αυξάνονταν. Η καθημερινότητα στο Κέντρο Επικοινωνίας της οργάνωσης πάντα γεμάτη με εκπλήξεις, γέλια, τις αγκαλιές των παιδιών, τους προβληματισμούς τους, την υποδοχή νέων εθελοντών, την υποστήριξη γνωστών και φίλων, την ανάγκη να βιδώνονται τα πόμολα στις πόρτες κάθε βράδυ... Φτάνοντας στο 2003, μετά από 3 χρόνια καθημερινής εργασίας, η πρώτη γενιά παιδιών πήγε στο γυμνάσιο.

Οι βασικοί πόροι για τη λειτουργία της οργάνωσης, προέρχονται από τα μέλη και τους φίλους της. Από τους απλούς ανθρώπους που δίνουν ό,τι μπορούν. Το bazaar που διοργανώνουν κάθε χρόνο αποτελεί σχεδόν το μοναδικό οικονομικό πόρο για την κάλυψη των λειτουργικών εξόδων τους. Σήμερα οι ενεργοί εθελοντές της ομάδας ξεπερνούν τους 150. 80 εγγεγραμμένα παιδιά, μελετούν και περνούν δημιουργικό χρόνο στο χώρο. Παιδιά από τη Θράκη, τη Βουλγαρία, την Αλβανία, τη Συρία, την Αίγυπτο, το Ιράκ, την Ινδία, τη Σρι Λάνκα αλλά και τη χώρα μας. Κάθε εβδομάδα διανέμουν τρόφιμα σε περίπου 30 οικογένειες και παρά το γεγονός ότι στο σύνολό τους οι καθημερινές τους ανάγκες δεν καλύπτονται, η αγάπη με την οποία τα

προσφέρουν, δίνει ένα μήνυμα που ιδιαίτερα στις μέρες μας, αξίζει πολλά. Για τις ανάγκες τους δημιούργησαν μια [σελίδα](#) όπου μπορεί κανείς να ενημερωθεί για τα αποθέματα της αποθήκης τους: «Μακαρόνια στο κόκκινο και οι άνθρωποι σπεύδουν», λέει ο κ. Βαρλάς. Τα παιδιά, εκτός από τα καθημερινά τους μαθήματα έχουν τη δυνατότητα να συμμετέχουν και σε ομαδικές δραστηριότητες όπως θέατρο, χειροτεχνία, χορός. Στο τέλος κάθε σχολικού έτους, τα παιδιά, παρουσιάζουν στους φίλους των «Δρόμων Ζωής» παραστάσεις που αποτελούν δικές τους εθελοντικές δημιουργίες. Ζωγραφίζουν τα σκηνικά, φτιάχνουν τα κοστούμια τους, επιμελούνται τη μουσική παραγωγή, δημιουργούν τις χορογραφίες...

Δε θα μπορούσα να μην ρωτήσω και για τη δική τους αίσθηση σε σχέση με τον εθελοντισμό σε καιρό κρίσης...

“...Με την κρίση, φαίνεται ότι κινητοποιήθηκε περισσότερος κόσμος. 50 νέοι εθελοντές προστέθηκαν μόνο πέρυσι. Ο κόσμος που ήρθε στο περσινό μας Bazaar, μπορεί να είχε μικρότερη αγοραστική δύναμη αλλά έδειχνε πιο συνειδητοποιημένος...”

Μετά από τρεις ‘γεμάτες’ ώρες και με τις χαρούμενες φωνές των παιδιών να συντροφεύουν τη συζήτησή μας και να επιβεβαιώνουν κάθε περιγραφή, ετοιμάστηκα για την επιστροφή στην πραγματικότητα που μπορεί να μην ευνοεί αλλά επιβάλλει την ανθρώπινη αλληλεγγύη...